

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η στιγμή που ο Έρρίκος Μονμορανού...

στερα, γυρίζοντας στους σκύλους του, τους χτύπησε μ' ένα μασιγό.
Τότε οι δύο μολοσσοί ώρμησαν έναντιόν του άνδρεικέλου...

Πριν ακόμα σημάνει μεσονύχτι, η κυρά Κατώ, η γυναίκα του Λαντρού, παρά τη συνήθειά της, είχε διώξει απ' τὸ ξενοδοχείο της...

Κατόπι μπήραν κ' άλλες κ' άλλες καί σὲ λίγο ἡ αἰθούσα γέμισε ἀπὸ γυναικὲς διαφόρων τάσεων, στὰ στόματα τῶν ὁποίων ὑπήρχε ἕνα ὄνομα, τὸ ὄνομα Παρναγαγιάν.

Ἡ Κατὼ εἶπε τότε σ' ὅλες τους ἀπὸ λίγα λόγια κ' ἀνοίγοντας ἕνα ντουλάκι, πήρε ἀπὸ μέσα τρεῖς σακουλὲς μὲ σοκολά κ' ἄρχισε νὰ τοὺς τὰ μοιράζει.

Μετὰ τὴ διανομὴ τῶν χρημάτων, κίνησαν ὅλες νὰ φύγουν σιωπηλές. Ἡ Κατὼ τὴς ἀκολούθησε κ' αὐτὴ, ἀφοῦ προτιήτερα ἐφοδιάστηκε μ' ἕνα μικρὸ μαχαίρι.

Ἐξαφνα εἶδε ν' ἀνοίγεται ἀντίρρο μὴ πόρτα καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα δεκαπέντε περίπου ἄνδρες. Ἦσαν ὅλοι τοὺς πᾶντοπλοι κ' εἶχαν περασμένη τὸ μανικέτι τοὺς μὴ ἄσθη σουριδα.

Ἐκίνησαν ὅλοι, ἀμίλητοι πάντα, ἀκολουθώντας ἕναν ἄνθρωπο πὺν κρατοῦσε κάμποσο χαρτί, καὶ μετὰ λίγα βήματα σταμάτησαν. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας διάβαζε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τὸ χαρτί καὶ κατόπι ἐπήγε κοντὰ σ' ἕνα σπῖτι καὶ χάραξε στὴν πόρτα του ἕνα σταυρὸ.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανεληφθῆ καὶ σὲ κάμποσα, ἄλλα σπῖτια τῆς γειτονιάς. Κατόπι ἡ συνοδεία ἀκολούθησε ἄλλο δρόμο καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἄν πέρασαν παρὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἄλλη ἀκολουθία φάνηκε. Καίτοι παρουσιάστηκε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη καὶ ὅλες αὐτὲς σκορπίστηκαν στὴν πόλι, χάρασσοντας σταυροὺς ἔξω ἀπὸ ὠρισμένες πόρτες.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Ἐρρίκος Γκίζης περιμένε ἐφιππος στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου του. Ἐπίσης ὁ δούξ Ὁμιλ στεκόταν μπρὸς στὸ μέγαρο τοῦ Κολινὸ μ' ἕκατὸ ἄνδρες. Ὁ μαρκήσιος Μπράγκ εἶχε σταθεῖ στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ καὶ ἔδινε μεγαλόφωνα διαταγὲς σ' ἕναν ἀξιωματικὸ, πὺν ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς πενήντα ὀπιτών.

Ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ σφαγὴ τῶν Οὐγενότων. Ὁ στρατάρχης Λαμβίλ ἐπίσης περιμένε ἐφιππος στὸ μέγαρό του, ἔχοντας γύρω του ἄλλους τραυσοὺς ἱππεῖς πὺν περιμέναν τὴς διαταγὲς του. Ὁ Κρουεῖ ἔξ ἄλλου, παραφύλαγε μαζὺ μὲ εἰκοσιμισθοὺς κοντὰ στὸ μέγαρο τοῦ δονικὸς Φόρτζα, ἐνὸς γέφυρου Οὐγενότου πὺν ζοῦσε μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀφοσιωμένος στὴν ἀνατροπὴ τοῦ γιοῦ του.

Ἀπὸ παντοῦ ἔτρεχαν ἀγγελιοφόροι, μετὰφερναν διαταγὲς ἀπὸ

τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο καὶ ἔδιναν κουράγιο στοὺς συγκεντρωμένους ἐνόπλους.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΥΓΕΝΟΤΟΥΣ !...

Κατὰ τὴς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ρουτζέρι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὺν εἶχε δώσει στὴ βασιλομήτορα, ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν κωδωνοκρούστη, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε :

— Κύριε, μήπως θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω ;
Ὁ ἀστρονόμος κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικᾶ,
— Σᾶς τὸ λέω αὐτὸ, γιατί ἡ μεγάλη καμπάνα εἶνε πολὺ βαρεῖά, εἶπε πάλι ὁ κωδωνοκρούστης.

— Καλὰ, καλὰ. Μπρεῖς νὰ σηγιάνης, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ρουτζέρι.

Ὁ κωδωνοκρούστης ὑπάκουσε. Τότε ὁ Ρενάτος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πελώρια καμπάνα κ' ἔπιασε τὸ χοντρὸ σκοινὶ τῆς.

— Ἦρθε ἡ ὥρα, ψιθύρισε, νὰ σημάνω πένθημα γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ γιοῦ μου...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ σκοινὶ μὲ ὅλο τὸ βῆρος τοῦ σώματός του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησε ὁ πρῶτος ἦχος τῆς καμπάνας, σκορπίζοντας ὀλόγυρα στὴ σιγαλιὰ μὴ παρατεταμένη βοή, ἕνα εἶδος βαθεῖο ἀναστεναγμοῦ.

Στὸ μεταξῦ, στὴν ἀντικρὴν πλευρὰ τοῦ Λουβρου, ἀνοίχτηκε ὁ ἐξώστης μὴς μεγάλῃς αἰθούσας βυθισμένης στὸ σκοτάδι. Ἐπάνω στὸν ἐξώστη ἔστεκαν δύο σκιὲς πὺν μόλις ἐφαινότουσαν καὶ πὺν περιέμεναν τὴ μοιραία στιγμὴ.

Ἦσαν ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ ὁ γιὸς τῆς Ἐρρίκος ντ' Ἀνζού. Κρατιόντουσαν ἀπὸ τὰ χέρι καὶ σχεδὸν ἔτρεμαν. Ἐκύτταζαν πρὸς τὸ καμπαναριὸ καὶ οἱγοῦσαν.

Μόλις ἀντήχησε ἡ βαρεῖά φωνὴ τοῦ θρηϊκέλου, ὁ δούξ ντ' Ἀνζού ἄφησε τὸ χέρι τῆς μητέρας του καὶ ἀποσπώρησε. Ρίχτηκε ἔπάνω σὲ μὴ πολυθρόνα κ' ἔκρηψε τὸ πρόσωπό του μὲσ' στὰ χέριά του.

Ἡ Αἰκατερίνη, σάν νὰ πρῶχόταν ἀπὸ μὴ ἀκατανίκητη δύναμι, σηκώθηκε, ἄφησε ἔξω φοβερὸ ἀναστεναγμὸ καὶ πρόβαλε τὸ ψηλὸ ἀνάστημά της στὸν ἐξώστη, ὅμοια μὲ τὸν ἄγγελο τοῦ θανάτου.

Ἡ καμπάνα, ἡ ἀπαίσια καμπάνα, ἐξακολουθοῦσε τώρα νὰ συνταρασσῆ τὴν ἀπίστευτα μὲ τοὺς ἦχους τῆς. Τότε διάφοροι θόρυβοι ἄρχισαν ν' ἀκούγονται μὲσ' στὸ σκοτάδι.

Συγχρότως, ἕνα ἄλλο καμπαναριὸ κοντὰ στὸν Ἁγιο Γερμανοῦ ἄρχισε νὰ σημαίνῃ διαμονομένη, ἔπειτα ἄλλο, ἄλλο, καὶ σὲ λίγο ὅλες ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Παρισιοῦ ἤχουσαν σὲ μὴ διαβολικὴ συναυλία.

Κάτω στοὺς δρόμους φαινότουσαν ἀμέτρητοι διαβάτες πὺν ἔτρεχαν καὶ φώναζαν. Σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως ἔλαμπαν πυρκαϊκὲς καὶ ἀκούγοντοσαν τραγεοφὸ κρότοι καὶ κραυγὲς ἀελλπισίας.

Πίσω ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη, μὲσα στὸ Λουβρο, ἀντηχοῦσαν τώρα πιστολομοῖ. Σὲ ὅλες τὴς κατευθύνσεις κροτοῦσαν τὰ μολυβδοβόλα καὶ τοὺς κρότους τῶν ἐξακολουθοῦσαν κραυγὲς, οἰμωγὲς καὶ βλαστήμιες.

Συντροφιῆς δολοφόνων προχωροῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως, διψώντας γιὰ αἷμα καὶ μεθώντας ἀπ' τὸν ἦχο τῶν κωδωνοκρουσιῶν.

Ὁ δούξ Γκίζης, μόλις ἄκουσε τὴν καμπάνα τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ, φώναξε :

— Ἐπὶ τέλους !...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ ὤρμησε μαζὺ μὲ τοὺς ἱππεῖς του κοντὰ τοῦ μεγάρου Κολινὸ. Ἡ μοιραία στιγμὴ εἶχε φτάσει καὶ οἱ φανατικοὶ καθολικοὶ ἐπέτεσαν μὲ μανία ἐναντιόν τῶν διήθεν ἀφεικτιῶν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐξακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ ἔθος τοῦ ἐξώστου τῆς νὰ παρατηρῆ τὴς βίαιες αὐτὲς σκηνὲς καὶ νὰ παρακαλῆ τὰ πλήθη στὴ σφαγὴ καὶ στὴν αἱματοχυσία μὲ κραυγὲς καὶ μὲ χειρονομίες.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.